

1. סכנת תמותה

צרחה פילחה את אוויר השחר כמו סכין גילוח שחותך נייר טואלט. אֵליוֹט הוֹפֵר היה הראשון שהגיב – אם אפשר לקרוא להברות המגומגמות "ממהקקרפבככ" בשם תגובה.

לפני שהבין לגמרי איפה הוא – או אפילו מי הוא – זעזעה צרחה נוספת את אוויר הבוקר החורפי. אליוט התיישב במיטה וגירד את ראשו. הוא קלט את בבואתו במראה שבחדר השינה. רעמת שערו הבלונדיני נראתה סוררת גם כשהייתה במיטבה, אבל בשעה הזאת דמה ראשו המנומנם של הילד בן השתיים־עשרה למברשת שירותים משומשת במקצת. מוחו המעורפל אמר לו שהשעה מוקדמת, אף על פי שרק עכשיו הוא

החזיר את אימא למיטה בפעם המי יודע כמה. עבר עליו עוד לילה גרוע. בזמן האחרון, כמעט כל הלילות הם כאלה.

צרחה שלישית אילצה אותו לנקוט פעולה מהוססת. זו לא הייתה אימא, בוודאות, הוא הכיר את הצרחות שלה טוב מדי. אולי תַּנְטוּס, שד המוות, תוקף אותם? לא – אליוט מחץ אותו בשאול. אליוט נאנח בידיעה שזו הבעיה השלישית בגודלה בחייו...

הוא התגלגל מהמיטה לבוש בתלבושת בית־הספר – מה הטעם להחליף לפיג'מה אם ממילא הוא עומד ללבוש אותם בגדים למחרת? – ודשדש אל חדר האמבטיה.

הוא הגיע לשם בדיוק כששותפיו לבית, בני האלמוות היוונים – זאוס, אֶתֶנָה, אֶפְרוֹדִיטָה, הֶרְמֵס והֶפְּיִיסטוּס – זינקו (או התעופפו, במקרה של הרמס) במעלה המדרגות. עוד צרחה פולחת לב קידמה את פניהם.

אליוט הצמיד את אוזנו לדלת חדר האמבטיה. "בשם שלושים אַבְחוֹת ברק תֶּרְמִיּוֹת, מה קורה כאן?" שאג זאוס.

"זה שום דבר. זה בטח רק..." החל אליוט לומר, אבל נהדף אל הקיר בידי שתי האלות, שיצרו סביבו מחסום מגונן כשהן עוטות שריון קרב מלא ונעלי בית צמריריות.

"אל תדאג – אנחנו כאן," אמרה אתנה, אלת החוכמה. "אתה בסדר, אֶלִי?" התנשמה אפרודיטה, אלת האהבה, ודרכה את הקשת שלה.

"אני בסדר," אמר אליוט, שנמחץ מאחורי שריון הכסף העצום של אתנה.

אליוט לא נבהל, כי המגורים המשותפים עם משפחת בני אלמוות עתיקה הכניסו לא מעט דרמה לחייו. מרגע שמזל בתולה, קבוצת כוכבים ממועצת גלגל המזלות, התרסקה בתוך הרפת שלו שלושה חודשים קודם לכן, אליוט כבר הספיק:

⚡ לשחרר בטעות את תנטוס, שד המוות

⚡ לקחת בהשאלה את כתר האימפריה הממלכתי מהמלכה אליזבת השנייה.

⚡ כמעט להיזרק מבית הספר בריסמור.

⚡ ללמוד לקלל בלטינית, יוונית עתיקה וסאטירית.

"תפתחו!" הרעים זאוס והלם בדלת חדר האמבטיה. "אני מצווה עליכם!"

הוא נענה בעוד יללה ממיסת מוח.

זאוס סימן להפייסטוס, אל הנפחות.

"כולם לזוז אחורה!" צעק הנפח והניף גרזן ברונזה ענקי בכוח מפתיע יחסית לגיבן בגובה של ילד בן תשע. "אנחנו נכנסים!"

"חכו רגע! בואו רק ננסה קודם את..." זעק אליוט כשגרזן הברונזה ריסק את לוח העץ ועשה ממנו גפרורים. "הידית", הוא אמר ודחף את מה שנשאר מהדלת, שלא הייתה נעולה. האלים הסתערו לתוך חדר האמבטיה בזעקות קרב ובנשקים שלופים...

אבל הם מצאו שם רק את מזל בתולה, יושבת מתנוודדת על הרצפה עם מגבת על הראש.

"מותק, מה הקטע?" שאל הרמס אחרי שהעיף מבט מעריץ בבבואתו במראה.

"הנה זה קורה עוד פעם," רטן הפייסטוס.
"מה קרה לך, ילדונת יקרה?" שאל זאוס והשיב ברק
לנדנו. "לא שמעתי התפרצות קולנית כזאת מאז שזרקתי
את הנרייטה ההרפֵיָה ביום האהבה."
"זה... זה נורא ואיום," משכה מזל בתולה באפה.
"זה בגלל קללה?" שאלה אתנה.
"זה בגלל מגֶפָה?" שאלה אפרודיטה.
"זה בגלל הפוני הזה?" שאל הרמס. "מאמי, הזהרתי אותך.
זה כבר ממש לא טרנדי, תכל'ס..."
"לא, זה... זה... זה..." מזל בתולה הסירה את המגבת מראשה.
האלים נאנקו בתדהמה.
אליוט רק לטש עיניים. "אני לא מבין," הוא אמר, מאוכזב
מכך שמזל בתולה לא הצמיחה ראש נוסף או חדק של פיל.
"מה לא בסדר?"
"מה לא בסדר?!" צרחה מזל בתולה ומשכה בשערה.
"תסתכל על זה!"
אליוט הסתכל ועדיין לא ראה כלום.
"בנים..." רטנה אתנה, ואפרודיטה חיבקה את מזל בתולה.
אליוט משך בכתפיו והסתכל על הרמס.
"אלי, אחי!" לחש שליח האלים. "השיער שלה. הוא נהיה
כולו **חום**, אבל לגמרי."
"הוא לא תמיד ככה?" שאל אליוט.
"אחי..." צחק הרמס ונד בראשו.
"השיער הכסוף היפה שלי!" קראה מזל בתולה. "**הוא**
נעלם!"
"אה, נכון!" אמר אליוט לאט. עכשיו, כשהוא חשב על זה,

היא באמת נראתה קצת שונה.

"צבעת את השיער?" שאלה אפרודיטה והעבירה את אצבעותיה בתלתליה הארוכים של מזל בתולה.

"מותק, בחיים אל תצבעי שיער לבד," אמר הרמס. "ניסיתי פעם – יצא לי ראש פטרוזיליה."

"לא נגעתי בו!" ייללה מזל בתולה. "למה שאני אעשה דבר כזה? הוא היה מושלם! התעוררתי ככה! מה קורה לי?"

אליוט תפס את אפרודיטה ואתנה מחליפות מבטים יודעי דבר.

"הגוף שלך פשוט מסתגל למצבו כגוף של בת תמותה," אמרה אתנה. "למען האמת, זה דווקא מתאים לך..."

"מתאים לי?!" צרחה מזל בתולה בקול צווחני שהיה יכול לשמש כשריקת פתיחה למשחק כדורגל. "שכחתם מה קורה היום? המשפט שלי?"

"אין שום סיכוי שנשכח, הרי את לא מפסיקה לחפור על זה," רטן אליוט ונדחף בין המתקהלים כדי להגיע אל מברשת השיניים שלו. הוא לא היה טיפוס של בוקר, וחמש שעות שינה בפירוש לא הספיקו לו כדי להתמודד עם כל הדרמות של בני האלמוות.

"את חייבת להפסיק עם הפאניקה," אמרה אתנה ולחצה את כתפה של מזל בתולה לחיצת עידוד. "אם יש צדק, היום תחזרי להיות בת אלמוות."

"תקשיבי למה שאומרת קֶנְנֶה־בְנֶנָה, את תקבלי בחזרה את הקאָרְדִּיהַ בלי בעיות," צפצפה אפרודיטה בעליזות והתכבדה בשפריץ של בושם. "חוץ מזה, זה רק משפט. חברי מועצת גלגל המזלות אוהבים לנפנף בניירות שלהם

כדי להרגיש חשובים. תזכרי מה היה בחג המולד..."
"אנחנו לא מדברים על חג המולד!" סינן זאוס בכעס.
"בדיוק," התזז אליוט בפה מלא קצף. "אז צ'רגיעי. זה לא
כזה שיפור."

"לא כזה שיפור?" התנשמה מזל בתולה באיום.
כולם נסוגו אינסטינקטיבית.

"אוי לא," לחש הרמס. "היא הולכת להתחרפן."
"לא כזה שיפור?!" צרחה מזל בתולה. "כבר שבועות
שלמים אני צריכה לסבול חיים של בת תמותה! סבלתי
מרעב, מעייפות, מכל רגש מתיש של בני תמותה ומאיזושהי
תגובה רעילה במכנסיים בכל פעם שאני אוכלת שעועית!
זה משפיל, זה לא הוגן וזה מעצבן לגמרי!"
אליוט ירק את משחת השיניים לפתח הניקוז. "אז אני
לא אמור להגיד שום דבר על הפצעון שיש לך על הסנטר?"
"מה!? אוווווף!" צרחה מזל בתולה, השתחררה מאחיזתה
של אתנה ותקפה את אליוט בכלי הנשק הקרוב ביותר,
שהיה במקרה ליפה ורודה ענקית.

האלים מיהרו שוב להגן על אליוט. אפרודיטה החזיקה
את הנערה שנופפה בידיה לכל עבר, כדי שהרמס יוכל
לפרוק אותה מנשקה. אתנה וזאוס תפסו את זרועותיו של
אליוט וגררו אותו למקום מבטחים, ומזל בתולה צרחה
קללה שהייתה יכולה להרתיח ביצה.
"...ואז אתה יכול לאפות מזה עוגה ולהיחנק עם זה!" היא
צווחה.

"אלי, השקית את הצמחים?" צייץ מאחוריהם קול מודאג.
אליוט הסתובב וראה את אימא שלו, ג'וזי, עומדת

בפתח הדלת השבורה, מבולבלת ולחוצה. בזמן האחרון היא הייתה במצב הזה כל הזמן. הוא ניסה לא לחשוב על האימא העליזה והמצחיקה שלו שהייתה עושה גלגלונים באוויר כשליוותה אותו הביתה מביתה הספר. הכול השתנה.

"אלי?" היא שאלה שוב. "אתה חייב להשקות את הצמחים, אתה יודע איך סבא עם העגבניות שלו. השקית אותן?"
"כן, אימא," אמר אליוט, שכבר ויתר על אמיתות קשות לטובת שקרים קלים. אף על פי שהוא כבר לא היה בטוח אם אימא עוד מבינה משהו בכלל.

בשבועות האחרונים חלו בג'וזי שינויים רבים, ואף אחד מהם לא היה לטובה. למרות כל מאמציו הגדולים של אליוט לטפל בה, מצבה לא השתפר. היא כמעט לא זכרה דברים שקרו רגע קודם לכן, מצבי הרוח שלה נעשו ממש לא צפויים, ולעיתים קרובות היא התקשתה מאוד למצוא את המילים המתאימות כדי להביע את עצמה.

אליוט התעלם מהקול האפל שבראשו.

מצבה מחמיר. במהירות, אמר הקול.

"ילד טוב," אמרה ג'וזי. "סבא ממש... מה קרה כאן?"
"אין מה לדאוג, ג'וזי – רק ילדים שהשתוללו קצת," אמרה אתנה ברוך, סובבה בעדינות את גופה השברירי של ג'וזי הופר והרחיקה אותה מהדלת השבורה. "אולי אני אכין לך ביצה לארוחת הבוקר?"

ג'וזי נחלצה מאחיזתה של אתנה ותפסה בידו של אליוט.
"אלי יעשה את זה, תודה," היא אמרה בחשדנות.

אליוט נאנח. האלים ניסו לעזור לו לטפל בג'וזי, אבל

בזמן האחרון היא התעקשה יותר ויותר שרק אליוט ישכיב אותה לישון, ירחץ אותה או יכין לה את האוכל. זה היה מעייף, אבל לאליוט לא היה אכפת.

כן אכפת לך, התעקש הקול האפל שבראשו.

"טוב, בואי נרד למטבח ונערוך את השולחן", אמרה אתנה ומשכה בכתפיים בהתנצלות אל אליוט.

"בסדר", אמרה ג'וזי בחשדנות. "השקית את הצמחים?"

אליוט התבונן באתנה שהובילה בעדינות את ג'וזי. הוא תהה אם היום יהיה יום טוב, יום שבו אימא תזכור אנשים ומקומות ותהיה שמחה ורגועה, או יום רע שבו תהיה מבולבלת מאוד או כעוסה או תיתפס בכפייתיות לאיזה פרט זניח או לא תצליח להיזכר בשיחה שניהלו חמש דקות קודם לכן. אליוט קיווה ליום טוב. לא היה להם יום כזה כבר די הרבה זמן. גם לא לילה טוב.

אפרודיטה חייכה וצבטה את לחיו, משהו שהיה מעצבן אותו מאוד לו הייתה עושה את זה כל אחת אחרת שאינה אלת אהבה יפהפייה. אליוט סקר את ההרס סביבו.

"מצטער, אחי", אמר הרמס. "כולנו קצת מתחרפנים כאן. אתה יודע, בגלל שריתקו אותנו בענק אחרי חג המולד..."

"אנחנו לא מדברים על חג המולד!" שאג זאוס.

"בסדר", אמר אליוט. "כדאי שאני אתחיל להכין ארוחת

בוקר..."

"ארוחת בוקר!" אמרה מזל בתולה, פניה אורו מייד, והיא דילגה בעליזות במורד המדרגות. "מעולה. אני מורעבת. ואחר כך אני הולכת להיות שוב בת אלמוות, למצוא את

בני הזוג של כל הגרביים שלי ולהבין סוף־סוף איך עושים
תרגילים בחילוק ארוך!" היא קפצה מהמדרגה התחתונה.
"היום הזה הולך להיות מיטבי בריבוע!"
אליוט גלגל עיניים והשתרך לאיטו בעקבותיה. בנות הן
מוזרות ברמות על.

